

Edustajamme Euroopan komissiossa

Matti Suopponen Worldloppet Masteri n:o 3884

Aalto yliopiston tekniikan tohtori Matti työskentelee Euroopan komission energian pääosastolla, sähkön sisämarkkinoihin liittyvien kysymysten parissa. Innokkaana hiihtomiehenä hän pitää huolta siitä, että EU:n alueelle rakennetaan ainakin sellainen yhteinen sähköverkko, että meillä Mastereilla on kovimmillakin pakkasilla sähköä saatavissa kaikissa WL-hiihdoissa ainakin voiteiden lämmittämiseen.

Sata kertaa König Ludwig Laufissa

Sata ei tietenkään ole vielä täynnä, vaikka aika monta kertaa **König Ludwig Lauf** on tullut hiihdettyä. Brysselistä katsoen se on lähin Worldloppet-hiihto. Müncheniin pääsee kätevästi lentämällä ja siitä junalla Oberammergauhun. Autollakin on joskus tullut mentyä silloin kun ajaminen oli vielä jännää. Ajankohta on sopiva, usein on hiihtokausi tullut aloitettua Ettalin panimon loivassa ylämäessä.

Muistoihin on jäänyt monenlaista keliä. Tavallisesti lämpötila on ollut nollan vaiheilla, mikä taitaa olla nykyinen Eurooppalainen normi. Kolme vuotta sitten pakkanen oli lähdössä -18°C , sama, kun ainoassa hiihtämässäni **Finlandiassa vuonna 1986**. Silloin liputtivatkin hitaat ulos bonuskierrokselta. Kunnian tähden yritin ruinata poikkeuslupaa,

Matti hymyilee Graswangin niityllä, viimeisen huoltoaseman olut on jo aika lähellä. (Kuva Markku Pulkkinen)

mikä saksalaisella hienotunteisuudella evättiin. Urheiluhallin lämpimässä olutmuki kädessä ei enää juurikaan harmittanut, sunnuntaina oli vielä rämmitävänä viisikymppiä perinteistä vitikelissä.

Hiihtomestarius alkoi luultavasti himottaa juuri Oberammergaussa, sieltä ainakin passini hommasin. Aiemmin aateluus ei niin kiinnostanut, kunhan hiihtelin vain, sitä kun

on tullut polvenkorkuisesta alkaen tehtyä ilman pitempiä lamakausia. Kun passi alkoi olla merentakaisia suorituksia vaille täynnä, himo iski ja lento Kanadaan oli buukattu. Amerikoissa olikin tosi hienot hiihdot, Gatineau ja Birkebeiner, ja siinä väliviikolla näki Niagarat ja muuta suuren maailman meininkiä. Viimeinen suoritus tuli viime vuonna Engadinista.

Vähän hävetti mennä EU-kansalaisena ahneiden sveitsiläisten luo passia täyttämään, mutta eipä loppujen lopuksi ollut paskempaa hiihtää Alppien keskellä upeassa auringonpaisteessa. Jäi mieleen kilpailun jälkeiseltä päivältä, kun olin verryttelemässä Morteratsch-jäätikön suunnalla: Hannes Larsson tuli vastaan loivaa alamäkeä hurjaa vauhtia, en ehtinyt edes tervehtiä. Piponnoston arvoinen kaveri, vaikka hiihtääkin vihollisleirissä.

König Ludwig Laufiin tulee siis varmaan mentyä vastakin, jonkinlainen hulluus on Ludwig-kuninkaalle ja hiihtämiselle yhteistä. On aina jännittävää, meneekö hiihto Linderhofiin asti (varmasti kaunein Ludwigin unelmalinnoista), vai onko reitti vaihdettu kahdeksi lyhyemmäksi kierrokseksi. Vapaaehtoisia (ja lunta) ei taida olla liiaksi asti Saksassakaan, joten aika helposti viisikymppisestä uupuu erinäisiä kilometrejä. Linderhofin läpi olen mennyt ainakin kolme kertaa, tämä vuosi mukaan lukien: upea, hiukan surrealistinen näky talviasussa, patsaat puupaltoissaan.

Siis sitten sadasensimmäisellä kerralla (2015) taas: sukset hinnalta Münchenissä norjalaisten tungeksiessa ympärillä, S-Bahn ja DB Oberammergauhun, small-talkkia emännän ja isännän kanssa, pitsa tai pasta ja vehnäolut naamariin, aamupala kansainvälisessä seurassa (**tänä vuonna närpiöläiset hoitivat kansainvälisen puolen**), aikainen bussi lähtöpaikalle, Tokon teltalle jonoon, toivotukset ja päivittelyt mestarihiihtäjien kanssa (muillekin voi sanoa jonkun ystävällisen sanan) ja menoksi. Seuraava kohokohta on kun on saanut olutmukin käteen urheiluhallissa, silloin tulee voittajan olo!

Matti Supponen